

The Temple belongs to the world in which Hashem will wipe away every tear from their eyes and in which there will no longer be any death; there will no longer be any mourning, or crying, or pain.

THIS WEEK'S TORAH PORTION:

- Sh'mini (שמיני | Achtste)
- Leviticus 9:1-11:47
- Haftarah: 1 Sam. 22:1-51
- Gospel: Mat. 3:11-17

Aaron's Grief

Leviticus 9 ended with fire coming out from the presence of the LORD and consuming the sacrifices on the altar. It was an auspicious sign. The people shouted in ecstatic worship and prostrated themselves before God. Leviticus 10 opens with fire coming out from the presence of the LORD and consuming the high priest Aaron's sons, Nadab and Abihu. The juxtaposition of these two stories is supposed to teach us a lesson about God. In both stories the fire came out from the presence of the LORD. In both stories the fire represents God's glory. It is the same fire. It is the same God.

Then Moses said to Aaron and to his sons Eleazar and Ithamar, "Do not uncover your heads nor tear your clothes, so that you will not die and that He will not become wrathful against all the congregation. But your kinsmen, the whole house of Israel, shall bewail the burning which the LORD has brought about." (Leviticus 10:6)

On his first day of service in the priesthood, Aaron lost his two oldest sons in a tragic accident. Nadab and Abihu inadvertently transgressed God's sanctity, and they died in a supernatural conflagration.

Moses did not allow Aaron and his sons to mourn the deaths of Nadab and Abihu. As priests serving in the Tabernacle on behalf of all Israel, they had to set aside their personal feelings for the duration of their shift of duty.

Mourning was not allowed in the Tabernacle because the Tabernacle represented God's dwelling place, where one day He "will wipe away every tear from their eyes; and there will no longer be any death; there will no longer be any mourning, or crying, or pain" (Revelation 21:4). Aaron and his surviving sons had to stifle their personal pain and continue the service. It is difficult to imagine.

Therapists encourage people to let their feelings out and to avoid bottling up emotions. This may be a good policy while in the therapist's office, but it is not a good way to conduct life. Of course we should be honest about our feelings, but it is not always appropriate in

De Tempel behoort toe aan de wereld waarin Hasjem elke traan uit hun ogen zal wegvagen en waarin er geen dood meer zal zijn; er zal geen rouw meer zijn of huilen of pijn.

DE TORAH-PORTIE VAN DEZE WEEK:

- Sh'mini (שמיני | Achtste)
- Leviticus 9:1-11:47
- Haftarah: 1 Sam. 22:1-51
- Evangelie: Mat. 3:11-17

Aaron's Verdriet

Leviticus 9 eindigde met vuur dat uit de tegenwoordigheid van de HEERE kwam en de offers op het altaar verteerde. Het was een veelbelovend teken. Het volk schreeuwde in extatische aanbidding en wierp zich voor God neer. Leviticus 10 opent met vuur dat uit de tegenwoordigheid van de HEERE komt en zonen van de hogepriester Aäron, Nadab en Abihu, verteert. Het naast elkaar plaatsen van deze twee verhalen zou ons een les over God moeten leren. In beide verhalen kwam het vuur van de tegenwoordigheid van de HEERE. In beide verhalen vertegenwoordigt het vuur Gods glorie. Het is hetzelfde vuur. Het is dezelfde God.

Toen zei Mozes tegen Aäron en tegen zijn zonen, Eleazar en Ithamar: "Ontbloom uw hoofden niet en verscheur uw kleren niet, zodat u niet zult sterven en Hij over de gehele gemeente niet toornig zal worden." Maar uw verwanten, het hele huis van Israël, zal de brandende woede bewenen die de HEERE heeft teweeggebracht." (Leviticus 10:6)

Op zijn eerste dienstdag in het priesterschap verloor Aaron zijn twee oudste zonen in een tragisch ongeluk. Nadab en Abihu hebben onopzettelijk Gods heiligheid overtreden en ze stierven in een bovennatuurlijke vuurzee.

Mozes stond Aäron en zijn zonen niet toe om te treuren over de dood van Nadab en Abihu. Als priesters die namens heel Israël in de Tabernakel dienden, moesten zij hun persoonlijke gevoelens terzijde schuiven voor de duur van hun dienst.

Rouwen was niet toegestaan in de Tabernakel omdat de Tabernakel Gods verblijfplaats vertegenwoordigde, waar Hij op een dag "elke traan van hun ogen zal wegvagen, en er geen dood meer zal zijn, er geen rouw of huilen, of pijn meer zal zijn" (Openbaring 21:4). Aäron en zijn overlevende zoons moesten hun persoonlijke pijn onderdrukken en de dienst voortzetten. Het is moeilijk zich voor te stellen.

Therapeuten moedigen mensen aan om hun gevoelens te uiten en hun emoties niet op te kroppen. Dit kan een goed beleid zijn in het ambt van de therapeut, maar het is geen goede manier van leven. Natuurlijk moeten we eerlijk zijn over onze gevoelens, maar het is niet altijd in elke situatie

every situation. A person who wears his heart on his sleeve is ultimately demonstrating selfishness. Because he feels pain, he wants others to feel it too. An angry person disregards the feelings of others as he gives vent to his emotions. A person in love forces his attentions on the unwilling target of his affection. It's not a proper way to behave. Aaron and his remaining sons held their grief in abeyance while they finished the day's sacrificial duties. Nevertheless, Aaron did not feel it was appropriate to eat the meat of the sin offering while his heart was so heavy, so he had the goat burned. Moses rebuked him, but Aaron explained, "When things like these happened to me, if I had eaten a sin offering today, would it have been good in the sight of the LORD?" (Leviticus 10:19). The offerings were to be eaten with rejoicing. Aaron was willing to do his duty in the Tabernacle, but he was not willing to fake a spirit of religious joy before the LORD.

gepast. Iemand die zijn hart op zijn mouw draagt, toont uiteindelijk zelfzucht. Omdat hij pijn voelt, wil hij dat anderen het ook voelen. Wie boos is, negeert de gevoelens van anderen terwijl hij zijn emoties ventileert. Wie verliefd is, dwingt zijn aandacht op het onwillige doelwit van zijn genegenheid. Het is geen goede manier van je te gedragen. Aäron en zijn overgebleven zonen hielden hun verdriet verborgen terwijl zij de offerdienst van de dag ten einde brachten. Niettemin vond Aäron het niet gepast om het vlees van het zondeoffer te eten terwijl zijn hart zo zwaar was; hij liet de geit verbranden. Mozes berispte hem, maar Aäron legde uit: "Als ik vandaag een zondoffer had gegeten wanneer dit soort dingen mij overkwam, zou het dan goed zijn geweest in de ogen van de HEERE?" (Leviticus 10:19). De offergaven moesten met vreugde worden gegeten. Aäron was bereid om zijn plicht in de Tabernakel te vervullen, maar hij was niet bereid om een geest van religieuze vreugde voor de HEER te veinzen.